

Vut openbaring voor Hette Wijnia

Door Wendela Walta

„IK HAW DER wol efkes goed oer neiprakkeseard. Ast ophâldst mei it wurk en dy thús sitst te ferfelen, dan wurdst allinnich mar siik.” Twee jaar geleden ging tuinman Hette Wijnia (58) uit Lutkewierum in de vut. Zelf wist hij niet eens dat je na dertig dienstjaren vervroegd kon uitreden. Maar zijn buurman Frans Zeeman wist het wel en hij vroeg zijn vriend of het niet eens tijd werd er mee te stoppen. Hette dacht grondig na en besloot een punt achter zijn loopbaan te zetten.

Hij heeft er nog geen seconde spijt van gehad. „Ik haw my noch gjin dei ferfeeld. Ik krij hast alle dagen oanrin”, vertelt hij, als hij de deur van zijn huisje openzaait. Hette Wijnia

woont aan de rand van het dorp, zoals iedereen in Lutkewierum, en heeft vanuit zijn woonkamer een weids uitzicht over de landerijen. Zijn huisje heet dan ook Rom Sicht, al had het ook net zo goed ‘Húske fan hâld-oan’ kunnen heten.

„Kom deryn. Ik bin Hette”, zo begroet Wijnia zijn gasten. Er worden meteen drie soorten frisdrank op tafel gezet. „Der is fan alles yn hús. Dat moat ek wol, der giet hjir hiel wat om.” En niet alleen frisdrank. Op het wandmeubel staat een groot assortiment drankflessen. Ze zijn allemaal leeg. Hette schiet in de verdediging. „Ik haw der miskien trije fan leechmakke. De rest hat myn besite opsûpt. Sjoch mar, soks as dat Amme-eh-dinges. Dat drink ik dochs net.”

„Mar it stiet wol gesellich, dy lege flessen. It is wer ris wat oars”, vindt Hette. Zijn hele huiskamer is aangekleed met

schilderijtjes en snuusterijtjes. Het meeste heeft hij gekregen, in ruil voor bewezen diensten. In Lutkewierum doen de mensen nog eens wat voor elkaar, vindt Wijnia. „Dat is moai. Mar it neidiel is dat se ek alles fan dy witte.”

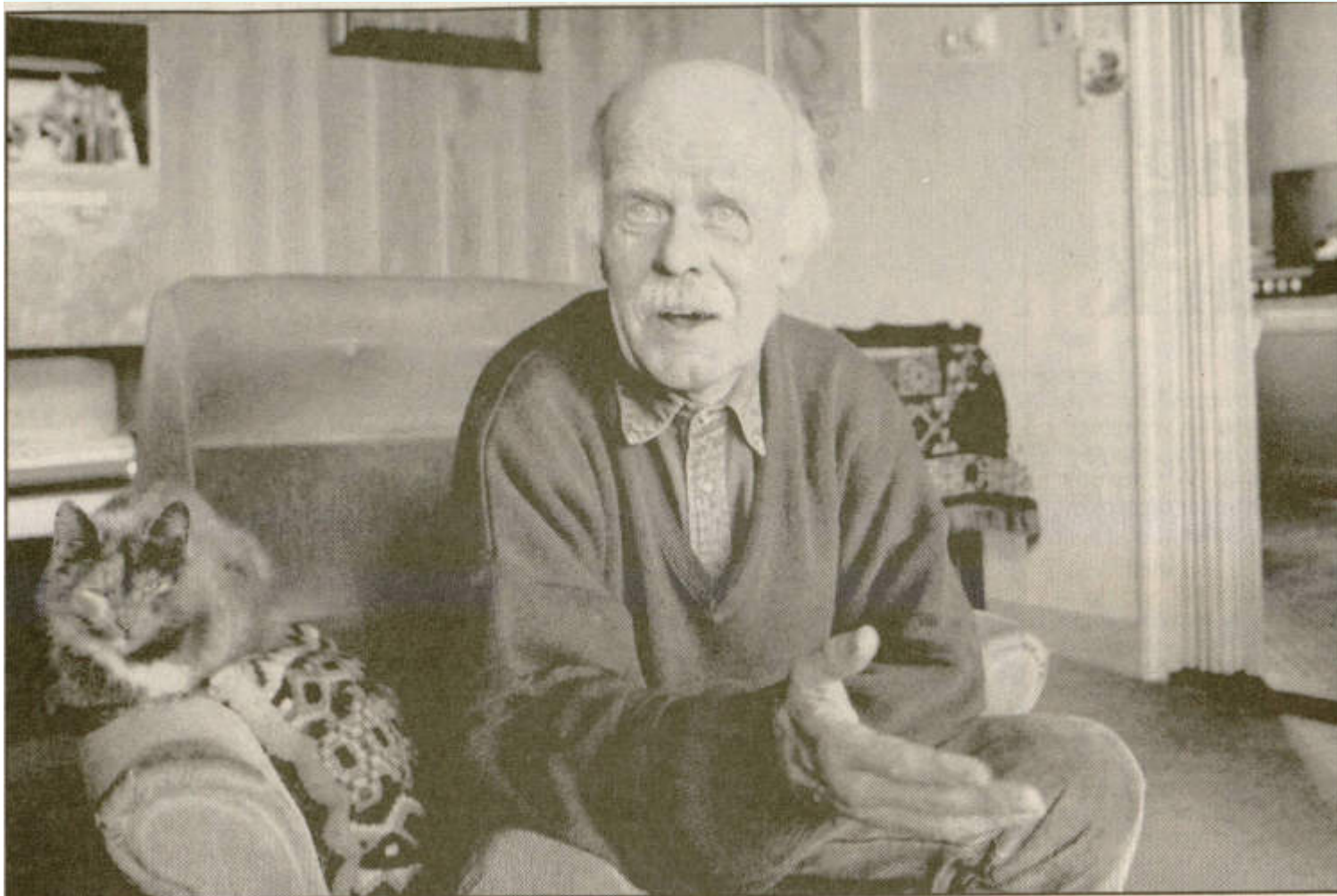
Sinds 1992 werkt Hette niet meer bij Donker in Sneek, maar zijn dagen worden nog steeds gevuld met nuttige bezigheden. 's Winters is dat zijn vrijgezelenhuishouding. Sinds het overlijden van zijn ouders woont Hette alleen, met zijn katten Binkie en Snoekie. „It ôfstofjen bleau der wolris by. Mar dêr haw ik no moai de tiid foar”, vertelt hij. Zomers is hij weer even terug in zijn oude vak: tuinman. Dan maait hij het gras van de burenen. In ruil daarvoor wast zijn buurvrouw de gordijntjes en lapt ze de ramen. Maar de meeste tijd stopt hij in het onderhouden van het kerkhof, waar ook zijn ouders en broer begraven liggen.

„Dat is in protte wurk, hear. Earst it gers om 'e stiennen wei helje, dan meane en haachknippe.” Hette heeft het lang met de hand gedaan. Een paar jaar terug heeft hij zich een maaimachine en elektrische heggeschaar aangeschaft. Op eigen kosten, want voor zijn werk op het kerkhof krijgt hij niet betaald. „Och heden nee, dan kinne se ek kommentaar jaan as der wat oan mankeart.”

Het kerkbestuur rekent hem als dank geen grafrechten voor de drie stenen van zijn ouders en verdronken broer. En aan de wand in zijn woonkamer hangt een wandbord van Lutkewierum, eveneens een presentje van de kerkvoogdij. Hette neemt het even in de handen. „Dit fyn ik hiel moai.” Wijnia onderhoudt het kerkhof al zeker 25 jaar. Hij nam het over van Terpstra uit Rien. Die liep tegen de zeventig en wilde er mee ophouden. Hette hield eerst de boot wat af. Hij had al

besloten het te doen, maar wilde de spanning er nog even inhouden. Op een avond belde hij bij Terpstra aan. Die was zeer verheugd hem te zien. Hette vat hun gesprek kort samen. „Kom deryn. Bakje tee? Leaver in buorrel en ik wol it wol dwaan.”

Als het kerkhofje er weer netjes bij ligt, wil Hette nog wel eens op de brommer stappen. Hij heeft een Puch Maxi, waarmee hij de Zuidwesthoek doorkruist. „Dan sjogge jo ek ris in oare hoeke. En it is frjemd, mar ik kom oeral minsken tsjin dy't my wol kenne.” Zo vreemd is dat niet. Want in Sneek en de omliggende dorpen kent iedereen Hette Wijnia. Hoe dat kan, is hem een raadsel. „Ik soe it wier net witte. Se witte my altyd te finen. Ik tink dat ik gewoan 'in bekende figuer' bin.”

Iedereen in Sneek en omgeving kent Hette Wijnia. „Ik tink dat ik gewoan in bekende figuer bin”, veronderstelt de Lutkewierumer.

Op het kerkhof pakt Hette Wijnia zijn oude werk van tuinman weer even op.

Foto's LC/Jan de Vries